

at den Omstændighed, at der kan paalægges Folk mod deres Villie forskjellige kommunale Bestillinger, skulde gjøre det ubegrundet, hvad jeg ganske i Almindelighed anførte, at jeg ikke har en saadan fuldstændig urokelig Tillid til Kommunerne, at det gif an at udvide deres diktatoriske Myndighed. Naar jeg brugte det Udtryk „diktatorisk Myndighed“ troede jeg selvfølgelig nok, at man vilde forstaa det som et halvt spøgende Udtryk. Den Omstændighed, at Kommunerne have en diktatorisk Myndighed i visse Retninger, kan for det Første slet ikke anføres som Bevis for, at man kan og skal udvide deres diktatoriske Myndighed paa andre Omraader, og eiheller formaar jeg at indse, hvorledes den Omstændighed, at de have en diktatorisk Myndighed, skulde tale for, at man ikke behøvede at være bange for at give dem en hyderligere diktatorisk Myndighed. Naar den høitærede Minister mente, at der her i dette Tilfælde i alt Fald ikke var Grund til at frygte for Misbrug, saa er det ingenlunde min Mening ganske i Almindelighed at ville bestride dette, men jeg vil sige til den høitærede Minister det Samme, som jeg vil sige til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) at det er en stor Sandhed, som han gjorde gjældende lige overfor det ærede Medlem som i dette Dieblit sidder ved hans Side, (Bluhme), nemlig at Menneskene ikke altid ere saa gode som de burde være, og at, selv om Kommunernes Bestyrelser i Reglen ere sammensatte af lutter Engle, kan det dog stundom være, at der kan indsnige sig Medlemmer, der have almindelige menneskelige Svagheder. Og hvad særlig dette Forhold angaar, vil jeg ogsaa gjerne tro, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds har Ret i at denne Sag for Tiden betragtes med saa alvorlige Blikke, at man ikke vil gjøre Spier med den eller spøge med den, men virkelig søge de bedste Kræfter, og fremdeles vil jeg gjerne tro, at de bedste Kræfter ville være rede og villige til at paatage sig det Hverv, der overdrages dem. Jeg er imidlertid ikke saa sikker paa, at denne Begeistring vil være ved, og jeg er heller ikke sikker paa, at der, naar der stadig træffes Begjær paa de samme Mænd, der derved maatte nødes til at tilside sætte Forretninger, der kunne være meget magtpaaliggende for dem, da altid vil være den samme Klarhed til Stede til at træffe det bedste Valg og den samme Ridtjærhed til at offre sin Tid og sine Kræfter uden nogen- somhelst Godtgjørelse. Talen er iøvrigt ikke alene om Landsfogne, men om alle Kommuner, altsaa ogsaa Bjerne. Det synes, som

om den høitærede Minister var tilbøielig til at mene, at Sagen maatte kunne stille sig anderledes i Kjøbenhavn end i de andre Kommuner, det skal jeg lade staa hen, jeg tror, at det gjælder alle Kommuner, ikke blot Kjøbenhavn, ikke blot Bjerne, men ogsaa Landet, at der kan være mange Personer, som have den bedste Villie til at stille deres Tid og Kræfter til Kommunens Disposition, men at det i Længden vil blive meget byrdefuldt for dem. For saavidt Kommunerne kun udmelder Personer, der ikke blot ere egne, men ogsaa redebonne til at yde deres Tjeneste, opstaar det Spørgsmaal ikke, som jeg har tilladt mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig hvorvidt Kommunerne skulde være pligtige til at udmelde eller udfommandere Folk imod deres Villie. Spørgsmaalet kommer frem, naar det Tilfælde, som det ærede Medlem altsaa ikke tror kommer til at foreligge, ikke destomindre kommer til at foreligge, nemlig, at Kommunen vil udmelde Folk som hverken kunne eller vilde yde deres Tjeneste. Spørgsmaalet er saa, om der skal kunne anvendes Tvang, Straffebøder, naar de unblade at gjøre Tjeneste eller om der skal kunne gives Bederlag for et Arbeide, som det er Folk for tungt at yde gratis. Jeg tilstaar, at jeg ikke fortaar den høitærede Ministers Udtalelse mod mig paa dette Punkt, i det han nemlig i det forrige Møde udtalte, at det havde været hans Mening, at der skulde kunde ydes Godtgjørelse, og at det havde fremdeles ogsaa været hans Mening, at der skulde kunne appelleres fra Kommunen til Indenrigsministeren. Det, jeg ønskede, var overhovedet slet ikke, at der skulde gjøres Forandring i Bestemmelsen om at Kommunerne skulde kunne udmelde, det jeg henstillede til nærmere Overveielse var, om det, naar man netop bibeholdt denne Kommunernes Berettigelse til at udmelde og paalægge Folk Hverv mod deres Villie, da ikke skulde være hensigtsmæssigt ved Siden af at sætte nogle lempende Bestemmelser, dels den at de Paagjældende skulde kunne faae Godtgjørelser, naar Hvervet ellers vilde blive dem for byrdefuldt, og dels den, at man skulde kunne paanske Kommunalbestyrelsens Beslutning til Indenrigsministeren. Den høitærede Minister mente, at det ikke behøvedes, thi efter hans Mening fremgaar det af Lovforslagets § 4. I saa Henseende er der altsaa egentlig ikke nogen Strid imellem os i Realiteten, men jeg vil tillade mig at sige til den meget ærede Minister, at jeg egentlig ikke kan lade mig nøie med, hvad der fra hans Side siges at være Meningen med Lovforslaget. Det beroliger mig for saa vidt, at dersom Loven, skulde blive usforandret, er jeg sikker paa, at